

Levensverhalen

Verhalen uit het leven gegrepen

Levensverhalen

Aaltje Segers

Schrijver: Aaltje Segers
Coverontwerp: Daniële Sulman
ISBN: 9789463184632
© Aaltje Segers

Ik kan niet anders dan doorlezen.....

Als ik heel eerlijk ben, dan moet ik toegeven dat ik mijn aandacht tegenwoordig niet lang bij een groter stuk tekst kan houden. De drukte van ons leven en de hoeveelheid informatie die op ons afkomt zorgt ervoor dat lezen al snel scannen wordt.

Dat is echter niet zo bij de verhalen die Aaltje schrijft. Je wordt meegesleurd in een verhaal en je kan niet anders dan de hele rit met plezier uitzitten. Want zo voelt het; je neemt plaats in een comfortabele stoel in de 1e klas coupé en je reist door het leven van iemand heen. Waarom lees ik dit nu wel, bedacht ik me laatst. Ik denk dat daar meerdere redenen voor zijn. Ik weet dat de verhalen echt hebben plaatsgevonden, nergens is het aangedikt of afgezwakt. Ze zijn authentiek. En Aaltje heeft recht van spreken, ook daarom. Ik ken haar levensverhaal die dynamisch en verrassend is in hoogte- en dieptepunten. Als Aaltje aangeeft dat iets pittig is, dan is dat zo. Als Aaltje aangeeft dat iets zorgelijk is, dan is dat zo. Ik mocht veel met haar samenwerken. Onze ontmoeting zal ik nooit vergeten. Aaltje was gevormd als contextueel therapeut bij Koinonia en solliciteerde bij het Pastoraal Team. Ik vroeg haar wat ze dacht bij te kunnen dragen aan het team. Ze zei: "ach Marco, ik denk niet dat ik geschikt ben voor dit werk. Mag ik misschien limonade inschenken tijdens jullie vergaderingen?" Ze werd onderdeel van het team en we trokken samen veel op als pastoraal duo. En zo leerde ik haar kennen, een multi-talent die graag onder de radar blijft. Mede daarom ben ik zo blij dat dit wordt uitgegeven. Ik gun Aaltje dat haar werk vele mensen tot rust mag brengen en tot reflectie mag brengen. En ik gun de lezers hetzelfde als dat wat mij overkomt. De rust om te lezen, en na te denken over je eigen levenswandel.

Drs Marco Koning (Psycholoog NIP)

Inhoudsopgave

- 7. Adam vs Adam
- 9. De bruid
- 13. De Hemel
- 18. Twee oude mensen
- 22. Het verhaal van Sjoerd
- 26. Hondenliefde
- 28. Maaike
- 31. De laatste dans
- 34. Na regen komt zonneschijn
- 38. Koninklijk
- 40. Ommekeer
- 43. Ongelooflijk
- 46. Vaarwel
- 50. Onverwerkte rouw
- 52. Perron
- 56. Pesten
- 60. Simons hengelsportzaak
- 63. Verdwaald
- 67. Van vader op zoon
- 69. Van de rechter en de crimineel
- 73. Vriendschap
- 77. Veroordeel niet
- 82. Kerst
- 86. Over de schrijver

Adam vs Adam

Hij rende het veld in. Daar achter op de akker stortte hij neer. Plat op zijn buik in zijn blauwe overall. Hete tranen stroomden over zijn wangen. Waarom hij? Dat mocht niet, dat mocht niet...Hij was het vechten tegen zijn gevoel zo beu. Soms droomde hij er van om er dan maar een einde aan te maken. Een eind aan zijn leven. Met gebalde vuisten, hemelwaarts geheven schreeuwde hij het uit...." Had mij dan anders gemaakt. Niet zo....Weet U wel hoeveel mensen op mij neer zullen kijken? Op mij zullen spugen? Als ze mijn geheim weten?"

Gisteren was hij nog bij tante Jannie geweest. Hij had wat appels gebracht voor de appelmoes die tante Jannie zo heerlijk koken kon. Saskia was er geweest. Het nichtje van tante Jannie. Saskia die ook single is. Saskia die bijna afgestudeerd advocaat is. Saskia met haar poppengezichtje omlijst door ravenzwart haar dat golvend naar beneden valt. Saskia, het beeldschone meisje. Tante Jannie had toespelingen gemaakt. Alsof ze hen twee wilde koppelen. Saskia had de boot afgehouden en daar was hij blij om. Want wat had hij moeten zeggen als Saskia hierin mee gegaan was? Hij had niet met Saskia uit kunnen gaan en doen alsof ze hem niet onberoerd bleef.

Hij was misschien een jaar of 14, 15 toen het hem duidelijk werd. Meisjes interesseerden hem niet. Soms had hij wel vlinders in zijn buik. Maar altijd ging het dan om een mooie jongen. Hij begreep er niets van. Dit hoorde niet zo. In de kerk werd er altijd gezegd dat God Adam en Eva had gemaakt en dat het zo hoorde. Een man zou zijn ouders verlaten om zijn vrouw lief te hebben. En andersom natuurlijk. Maar hij kon daar niets mee, helemaal niets. Hij besloot om het maar geheim te houden en droomde er soms van dat het zo maar over was. Die gevoelens die hij voor jongens had.

Hij werd ouder en kreeg er last van. Altijd was er wel iemand op een feestje die lacherig een opmerking maakte als hij weer alleen kwam. Soms waren er meisjes geweest die zich aan hem opdrongen. Hij weerde ze altijd af. Ging daarna keihard werken om er maar niet meer aan te hoeven denken. En nu was hij de eeuwige vrijgezel die achter in het veld in zijn eentje woonde op de grote boerderij die ooit van zijn

ouders was geweest. Op die boerderij was altijd wel iets te doen. En soms overviel hem die oude pijn....zoals nu.

Tante Jannie had vroeger naast hen gewoond maar al lang geleden was ze naar het centrum van het dorp verhuisd. Daar was hij nog zo blij om geweest. Want tante Jannie had een zoon. Een grote stoere sterke blonde kerel. Alex. En op hem was hij zo verliefd geweest. Eigenlijk nog. Maar Alex vertrok met de noorderzon en nooit had hij hem weer gezien. Nooit was hij daarna ook nog zo verliefd op een jongen. Maar gisteren had tante Jannie verteld dat Alex weer in het dorp zou komen wonen. Hij was er van geschrokken. Compleet in de war was hij ervan geraakt. Het leven met een groot geheim was al niet gemakkelijk maar om straks ook nog Alex in zijn buurt te hebben is te moeilijk voor hem. De hele dag moest hij er aan denken en nu werd het hem te machtig. Daar ligt hij dan luid snikkend, hard schreeuwend. De longen uit zijn lijf. Tot hij alleen nog maar wat na schokkend voorover op de aarde blijft liggen.

Hij heeft niet gehoord dat er een auto stopte. Hij heeft niet gezien dat er iemand over de sloot sprong. Hij hoorde de voetstappen niet. Dan klopt er iemand op zijn rug. Hij draait zich om. Voelt zich betrappt. Iemand zit op zijn hurken naast hem. Het is nog wazig voor zijn ogen. Maar die iemand is groot en sterk en blond. Die iemand streelt hem. Die iemand zegt dat hij begrijpt dat het leven niet gemakkelijk is op deze manier. Dat hij daarom vertrokken was met de noorderzon. Maar dat hij terug is gekomen om hem, zijn buurjongen van vroeger nog eens te zien. Nog eens te spreken. Hij, Alex, had altijd door gehad hoe verliefd zijn buurjongen op hem was. Met die gevoelens wist hij toen niet goed raad. Ook Alex had geworsteld met zijn identiteit. Had daarom afstand genomen. Maar was nu terug gekomen omdat ook hij nog steeds aan die buurjongen moest denken. Als ze nu eens samen hun geheim gingen vertellen, eerst aan tante Jannie. Dan aan de rest van het dorp. Als ze daarna samen zouden gaan wonen op de oude boerderij?

De bruid

Ze stond besluiteloos voor de spiegel. Moest ze nu deze kleur nemen of toch die andere? Ze had een prachtige grijs blauwe jurk gepast. Dat kleedde haar zo mooi af. Slink was ze al jaren niet meer. Maar het donkerrode pakje was net iets meer haar eigen smaak. Net iets aparter. En als ze daar nu eens zwarte schoenen bij kon kopen en misschien nog een zwart hoedje of zo? Dan was ze toch maar mooi klaar voor de grote dag die ging komen. Ze was al op leeftijd en had niet bedacht dat zij nog eens als bruid voor de spiegel zou staan. De prins op het witte paard ging immers altijd haar deur voorbij. Ze had zich er bij neer gelegd. En had toch een fijn leven zonder prins opgebouwd.

In haar eigen boerderijtje achter in het veld. Waar ze leefde met haar twee witte poezen en haar grote lieve hond. In het weilandje, wat bij haar boerderijtje hoorde, liepen twee zwarte pony's. Ook van haar. Ze had het er naar haar zin. Vooral als het zomer was. Dan was er veel vertier. Er kwamen nogal wat wandelaars langs. Het Pieterpad liep op nog geen 100 meter van het knusse boerderijtje. Ze had een terras geopend en schonk daar de limonade als het warm weer was. Ze bakte taarten en zette thee. Ze had het er druk mee. Maar in de wintermaanden was het terras gesloten. Dan was het eenzaam op de boerderij. Ze kon er goed tegen maar besloot toch om maar vrijwilligerswerk in het dorp te gaan doen. Bij het bejaardentehuis kon ze koffie gaan schenken. Dat werk was haar zo vertrouwd dat ze dit graag aannam en vol liefde deed.

Op een dag had een nieuwe bewoner zich aan haar voor gesteld. Arend. Hij kwam uit Brabant en moest nog erg wennen hier, had hij gezegd. En voordat ze het wist had ze het er uitgeflapt dat zij hem wel weg wijs wilde maken in het dorp. Ze had hem mee genomen naar het koortje waar ze lid van was. Daar konden ze wel een mannenstem gebruiken en Arend hield van zingen. Ze wees hem waar de bibliotheek was en waar je fijn kon wandelen. En al snel wisten ze in het dorp dat Lena deze man onder haar hoede had genomen. Waar ze Arend niet mee naar toe nam was haar huisje. Nee, ze was gesteld op